

ved Møder og i Bladene og sagde, at Forholdene er saadanne, at paa de Steder, hvor man kan tale: i Finansudvalget, ved de fortrolige Forhandlinger og i de lukkede Møder, har Højre og Venstre aldrig gjort Forsøg paa at kritisere de Foranstaltninger, der er truffene herhjemme, heller ikke har de, hvad Ammunitionsbeholdningen angaar, haft Bebrejdelser af nogen Art at rette mod Ministeren. Hvis det ærede Medlem vilde sige noget saadant; saa vilde de Angreb, der fremkommer, og den Uro, de foranlediger; og som det ærede Medlem synes at være saa ked af, bringes til Tavshed i det væsentlige. Men i Stedet for kommer der ikke en eneste Smule af den Art; skønt det ærede Medlem ved, at hvad jeg her siger, passer. Jeg erindrer, at i Fjor Efteraar var Bladene fulde af Historier om Spionaffærer: nu var det galt her; nu var det galt der; Regeringen havde ladet Spionerne rende deres Vej, og der var ikke Tvivl om, at der var store Historier i Gære med Hensyn til Spionerne. Det ærede Medlem ved, at vi i Finansudvalget fik saadanne Oplysninger, at der ikke var en, som ikke var klar over; at der ikke laa det ringeste til Grund for alle de Historier, som Venstre- og Højrepresen kørte op med. Jeg opfordrede den Gang det ærede Medlem til at sige offentligt, at der ingenting laa til Grund derfor, men i Stedet derfor faar man nu en Udtalelse om, at det er beklageligt med al den Ufred og Uro. Og der gøres i Virkeligheden ikke noget som helst for at dæmpe den og bringe den til Tavshed.

I øvrigt vil jeg sige, at jeg tænker ikke, at det ærede Medlem mener, at vi i Vinter eller til Foraaret, naar vi skal til Valg, skulde have Borgfred med Hensyn til de indre politiske Spørgsmaal, som ligger os imellem; og som ikke vedrører de Foranstaltninger, som træffes i Anledning af Verdenskrigen. Jeg vil i hvert Fald meget bede om; at vi ikke skal høre den Tale om Borgfred, som vi nu kan høre fra Venstres Side og enkelte Gange fra Højres Side; thi det Ord Borgfred bruges, ligesom naar Drengene stiller sig op foran en Glasrude og bombarderer Modstanderne med Sten og saa peger paa Ruden og siger: Borgfred, slaa ikke igen, vi skal leve under fredelige Forhold. Det ærede Medlem vil huske et Møde i Thisted i Fjor under Kampopløsningen af Landstinget. Der stod Venstres Formand, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), op og sagde: Vi har Gudsfred her i Landet, hvis vi ikke havde det, kunde jeg fortælle en Historie

om, hvilke skrækkelige Mennesker Socialdemokraterne og de Radikale er; for disse Mennesker plejede under Valgkampen i 1913 at staa bag ved Venstre, og i Stedet for at hjælpe os mod Højre skød de os i Ryggen. Jeg kunde sige saa skrækkelige Ord om dem, sagde han, men jeg vil ikke, for vi har Gudsfred. Det sagde han, da han havde fortalt alt, hvad han havde at sige, og saa fortsatte han Angrebet paa Socialdemokrater og Radikale. Saa var der ogsaa kommet en Højre-Landstingsmand paa det Møde; det ærede Medlem erindrer det; og jeg kom i lidt politisk Mundhuggeri med ham. Nu maa de Herrer huske, at det var i Thisted, hvor Socialdemokraterne og de Radikale havde hjulpet Venstre til et Mandat, det var Maaden, hvorpaa vi skød Venstre i Ryggen, at vi var i Kamp med Højre! Saa var det, der kom en Højre-Landstingsmand, og da der saa kom Mundhuggeri, greb det ærede Medlem fra Ringkøbing ind i Debatten, selvfølgelig for at hjælpe Højre mod Socialdemokraten. Det var Maaden, hvorpaa han opretholdt Borgfreden, og det ærede Medlem fra Æbeltott (N. Neergaard), som i Virkeligheden holdt den Tone, man holder, naar man kæmper mod Højre ved en Landstingsopløsning, angreb Højremanden, men han fandt det i hvert Fald meget rimeligt, at hans egen Partiformand benyttede Lejligheden til et Angreb paa Socialdemokrater og Radikale under Kampen. Nu siger jeg: Hvis vi skal fortsætte paa denne Maade, og hvis i „Tiden“, som udgives af Venstres Formand, Uge efter Uge Socialdemokraterne skal angribes, saa lad os blive fri for Borgfreden, lad os tage Kampen, og det paa en saadan Maade, at vi bliver fri for Beklagelser. Vi ved, at det ærede Medlem, hvis han vil benytte sin Autoritet, kan standse de Angreb, som han ved er ganske ubegrundede, og gør han det ikke, saa ved vi, at han i Virkeligheden ikke ønsker Fred, for han kunde faa det med det Kendskab, han har til Sagen baade fra Finansudvalget og fra de lukkede Møder i Rigsdagen. Jeg vil imidlertid ikke have dette opfattet som en Beklagelse over de Angreb, som Socialdemokratiet er Genstand for fra Venstres Side. Jeg mener, at man kan bare fortsætte med at fortælle Historier om, at Socialdemokratiet spiller Fallit, at nu er vi blevet militærvænlige, og hvad man nu kan finde paa. Man kan ogsaa fortælle, hvor ilde det vil gaa Socialdemokraterne til næste Valgdag. Det kan blive meget oplivende at høre. Skulde vi stole paa, hvad der er sagt om Socialdemokraterne foran